

בס"ד תשס"ה

בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית

כמו בשנים עברו, גם השנה אתם מקבלים הלכות ללימוד יומי במשך החופשה, ההלכות הן חזרות על הלכות שלמדנו במשך השנים האחרונות. גם הפעם תהיה הגרלה על פרס גדול, ואתם כבר יודעים שמה שהבית ספר הבטיח עד היום הוא גם קיים, אז תתחילו ללמוד ומלא את הטבלה, ובזכות הלימוד היומי שלכם, התפילות, ההקפדה על הלבוש ועל קיום מצוות זה יעזור לכל עם ישראל. בהצלחה וחופשה נעימה

הרב מוטי

תאריך	בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית	תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכתי עם ציצית	עזר להור מעט/טוב
יום א' כו' סיון	כתוב ביעקב אבינו "ויבוא יעקב שלם" ודורשים שזה ראשי תיבות- שמו, לשונו, מלבשו כלומר שיעקב אבינו שמר על שלושה דברים אלו למרות שהוא היה 22 שנה אצל לבן בארם. גם על עם ישראל כתוב במדרש שנגאלו ממצרים בזכות ששמרו על שלושה דברים אלו וכן משום שלא דיברו לשון הרע. כלומר שבזכות זה שעם ישראל לא התערבב בין האומות ולא שינו את השפה, המלבוש והשמות אלא שמרו על מיחדות יהודית, בזכות זה נגאלו. גם אנו חייבים לשמור על הסימנים היהודיים שלנו בדברים אלו ולא לחקות את הגויים בלבוש או בשפה כמו שאנו רואים לצערנו שרובנו משתמשים בסלנג ובמילים של שפות אחרות.				
כז' סיון	הדבר הראשון והחשוב שצריך להקפיד בלבוש זה על צניעות, שלושה סימנים יש לעם ישראל: רחמנים, בישנים וגומלי חסדים. אנו צריכים שתהיה לנו בוש ללכת בלבוש פרוץ וחושפני ודבר זה אמור בעיקר לבנות שעליהן נאמר שבנות ישראל הן צנועות. כשבת הולכת לא צנוע היא פוגעת בכבודה העצמי וגורמת לכך שיסתכלו עליה רק על החיצוניות ולא יעניין אף אחד מהו התוכן הפנימי שיש לה. אי צניעות זה לא רק לבוש חושפני אלא גם לבוש שמטרתו לבלוט ולמשוך את כל מי שמסתכל. אפשר וצריך ללבוש בגדים יפים אבל צנועים.				
כח' סיון	כיפה- זהו כיסוי ראש שנועד להיות על הראש ולא ביד או בכיס.				

				הסיבה העיקרית שאנו מכסים את ראשו היא בשביל להכניע את ליבנו להקב"ה וכך מספרת הגמרא שרב הונא לא הלך בגילוי ראש משום ששכינה על ראשו. הכיפה היא גם סמל ליהדותנו והבדלותנו מן הגויים. חשוב מאוד <u>וצריך</u> ללכת עם כיפה על הראש כל הזמן ולא רק בבית ספר או בבית כנסת.
כט' סיון				ציצית – מדין תורה מי שלובש בגד שיש בו 4 כנפות כלומר 4 פינות חייב לשים בו ציציות (החוטים), וכותב הרמב"ם שלעולם ישתדל אדם להיות עטוף בבגד שחייב בציצית כדי שיקיים מצוה זו, וזה מה שאנו נוהגים היום ללבוש ציצית. ומצווה זו שקולה כנגד כל המצוות ומי שמקיימה נחשב כאילו קיים כל תרי"ג מצוות. ומובא בגמרא שחביבין ישראל שסיבכין ה' במצוות תפילין בראש וביד, ציצית בבגד ומזוזה בפתח. הציצית היא גם סמל שלנו כיהודים ואלו המדים שלנו כיהודים כמו מדים של חייל בצבא.
ל' סיון ר"ח				חילול השם וקידוש השם – יהודי שעושה מעשה שאינו ראוי ובפרט אם הוא יהודי ששומר תורה ומצוות ובמיוחד אם גדול בתורה עשה מעשה זה, זה חילול השם כי האנשים אומרים עליו "ראו את התנהגותו הרעה של יהודי זה" ואם יהודי פורש מעבירה או מקיים מצווה כי כך ה' ציוה זה קידוש השם. [גם אלו שנרצחו בגלל היותם יהודים נחשבים שמתו על קידוש השם].
תאריך		תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכה יומית
א' תמוז ר"ח				הלכות כשרות כמו שאנו צריכים להקפיד על מה שמוציאים מהפה. אותו דבר צריכים להקפיד גם על מה שמכניסים לפה- דברי מאכל. כמו שלא נאכל דבר שיש בו רעל ואפילו כשיש רק חשש שיש בזה רעל, כך לא נאכל מאכלים לא כשרים ואפילו אם יש לנו רק חשש או ספק אם הם כשרים. איסור זה נקרא "הלכות מאכלות אסורים", כלומר הלכות שמלמדות אותנו אילו מאכלים מותר-כשרים לאכילה ואילו אסורים. בע"ה בזמן הקרוב נעסוק בקצרה בנושא זה.
ב' תמוז שבת פרשת חקת				הלכות מאכלות אסורים, מוגדרים כ"חוק", כלומר ציווי של הקב"ה שאנו לא יודעים את טעמו וצריך לקיימו כי כך ציוה ה'. (את כל המצוות, גם אילו שאנו חושבים שיודעים את הטעם של המצווה, צריך לקיים כי כך אמר ה' ולא מפני שאנו מבינים את הסיבה, כי אחרת יכול לקרות שלא נבין או לא נסכים עם הסיבה ולא נרצה לקיים את המצווה). למרות שהמאכלות האסורים מוגדרים כ"חוק", ניסו חכמים לתת סיבות שונות לאיסור, כפי שנראה בע"ה מחר, אולם עלינו לזכור שלא משנה מה הסיבה, אנו צריכים להזהר ממאכלים אסורים מפני שכך ציוה אותנו ה'.
ג' תמוז				יש חכמים שאומרים שהמאכלים שאסרה התורה זה משום שהם פוגעים בבריאות ומזיקים לגוף, ואכן חלק מהמאכלים הללו אנו יודעים שהם אינם בריאים. חכמים אחרים אומרים שהמאכלים הללו לא פוגעים בגוף אלא בנפש, כלומר בצד הרוחני שבנו, ודוקא עם ישראל שהוא בדרגה רוחנית גבוהה צריך להשמר ממאכלים אלו, אבל הגויים אינם צריכים להשמר, כי גם כך הצד הרוחני שבהם אינו גבוה. דעה נוספת – הקב"ה רצה לחנך אותנו לכבוש את היצר ולהבין שהמאכל זה לא העיקר. היצר של האכילה הוא מאוד חזק ופעמים רבות אנו רואים אוכל טעים וטוב וישר מתנפלים עליו. באה התורה ואומרת לנו, סבלנות, תעצרו רגע, תבדקו אם המאכל הוא כשר, אח"כ תברכו לה' ואם צריך אז תיטלו ידיים ורק אח"כ אפשר לאכול (לא בתאוותנות).

ד' תמוז	התורה אינה דורשת מאיתנו לצום או לאכול אוכל לא טוב רק בשביל לשמור כשרות, התורה לא באה לדכא אותנו. להיפך, התורה רוצה שנאכל, רק שקודם נבדוק את המאכל. מאכלים שבית יש דברים שצריך להקפיד עליהם כפי שנלמד, אך בעיקר צריך להקפיד על מה שקונים בחוץ שיהיה ממקום כשר, להסתכל שיש תעודת כשרות אמיתית ומעודכנת.			
ה' תמוז	תעודת כשרות - בתעודה צריך להיות רשום את שם הרבנות שנותנת את הכשרות, צריך לבדוק שזו אכן רבנות מסודרת ולא סתם אדם שעשה לעצמו חותמת כשרות. לבדוק את התאריך שכתוב בתעודה, מתי פג (=נגמר), תוקף התעודה וצריך תעודה חדשה. פעמים רבות בעלי החנויות ממשיכים לתלות את התעודה הישנה, למרות שהתאריך כבר עבר. חשוב גם לראות ששם החנות מופיע בתעודה ושהכשרות ניתנת לכל החנות. לפעמים אנשים מוכרים בשרים על האש ומראים לך תעודה שהפיתות שהם קנו כשרות, זה לא מספיק, כי אולי הבשר לא כשר, וגם אם הבשר כשר, אולי לא הקפידו בזמן הכנתו על כללי הכשרות.			
ו' תמוז	לצערנו, אנשים שמקפידים לשמור כשרות בבית, מרשים לעצמם לקנות בחנות שאינה כשירה והם סומכים על כך שבעל החנות או המסעדה אומר שזה כשר. כמו שאף אחד לא ילך לעשות ניתוח אצל אדם שיאמר לו שהוא מבין ברפואה, אלא נרצה לדעת שזה רופא מומחה שקיבל הסמכה ממושרד הבריאות. וכמו שלא ניתן את הרכב לתיקון אצל מי שאנו לא מכירים אם הוא יודע לתקן, אלא נשים את הרכב במוסך מסודר שיש לו תעודות שהוא למד את הנושא ויש לו רשיון להקים מוסך. כך גם בכשרות אי אפשר לסמוך על בעל החנות, כי הוא תמיד יגיד שזה כשר, אלא צריך שתהיה לו תעודה ממשגיה כשרות שמבין בכשרות ובדק את החנות שלו, שהכל כשר.			
תאריך	בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית	תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכתי עם ציצית
ז' תמוז	מובא במדרש- אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק אריסטון (=סעודה) עתיד הקב"ה לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעוה"ב. וכתוב גם- "אל תשקצו את נפשותיכם... אני ה'" - אני ה' נאמן לשלם שכר על כך.			
ח' תמוז	ישנן חנויות שאין להן תעודת כשרות, למרות שהם מוכרים מוצרים כשרים. והסיבה היא או משום שהן פתוחות בשבתות, או משום שחלק מהמוצרים אינם כשרים. רצוי מאוד שלא לקנות בחנויות כאלו, אפילו שהמוצרים שאני קונה הם כשרים (כגון חבילות ממתקים סגורות, שיש סמל כשרות על החבילה). הסיבות הן: א. יש חשש שאחרים יטעו, כי יראו שמישהו דתי קונה שם ויחשבו שהחנות כשרה וגם הם יבואו לקנות, אבל הם לא ישימו לב ויקנו בטעות מוצר לא כשר. ב. עדיף לקנות ממי שמקפיד על שמירת השבת והכשרות ובכך לעזור לו (שלא יפסיד מזה שהוא סגר את החנות בשבת), ולא לעזור למי שפותח את החנות בשבת.			
ט' תמוז שבת פרשת בלק	כיום יש המון קבוצות שמשיחות על הכשרות בארץ ובעולם, וכל אחת יש לה שם אחר וסמל אחר לכשרות. כגון: הרבנות, בד"ץ, בית יוסף, שארית ישראל וכו', כמו-כן, יש מוצרים שכתוב עליהם רק כשר ויש כאלו שכתוב עליהם כשר למהדרין. מבחינתנו, כל מה שיש עליו חותמת כשרות מוכרת (כגון רבנות בארץ וכיו"ב) - זה כשר, ואם יש ספיקות אפשר לשאול. אבל מי שהוריו מקפידים לקנות רק בכשרות מסוימת, צריך לנהוג כמו הוריו.			

י' תמוז	גם כאשר החנות כשרה ויש לה תעודת כשרות, יתכן שבטעות הביאו מוצרים שאינם כשרים (בעיקר ממתקים), לכן צריך לבדוק בממתקים אם יש סימן של כשרות על העטיפה, ומי נתן את הכשרות.				
יא' תמוז 	"בשר חלק" - כשקונים בשר, ניתן לראות שעל חלק מהם כתוב שזה בשר חלק (או שכתוב "גלאט" באידיש), מה הכוונה? אין הכוונה שאם ניגע בבשר נרגיש שהוא חלק ולא מחוספס, אלא מדובר שזה חלק כלומר בלא שאלות מבחינת הכשרות. בדבר זה יש הבדל בין האשכנזים לספרדים: ישנו פגם מסוים בריאה של הבהמה שלפי הספרדים הבהמה היא ספק טריפה ולפי האשכנזים היא כשירה. ולכן, רבים מהספרדים מקפידים לקנות בשר חלק (גלאט), והאשכנזים לא מקפידים על כך וקונים גם אם זה לא חלק. היום כותבים גם על עופות שזה בשר חלק, אך זו טעות כי המושג "בשר חלק" שייך רק בבשר של בהמה. (אך מתכוונים שזה כשר ללא שום חשש).				
יב' תמוז	דם - "רק חזק לבלתי אכול הדם, כי הדם הוא הנפש וגו'", התורה אוסרת שתיית דם של בהמות ועוף, או אכילת דבר שיש בו דם. היום זה נשמע לנו מגעיל אבל פעם וגם היום יש כאלו ששותים דם. בבשר של הבהמות והעופות יש דם וצריך להוציא אותו לפני שמבשלים אותם כדי שלא נאכל דם. הדרך להוציא את הדם היא על ידי "מליחה", המלח גורם לדם שיצא. פעם כל אמא היתה יודעת כיצד להכשיר את הבשר במליחה, אך בימינו רוב הבשר שאנו קונים כבר עבר הכשרה על ידי מליחה ואין צורך לעשות שוב מליחה. (יש כאלו, בעיקר הסבתות, שעדיין עושים את המליחה לבד), דם של דגים אינו אסור.				
יג' תמוז	כבד - הכבד מלא בדם ואי אפשר להוציאו על ידי מליחה אלא על ידי צלייה (האש מוציאה את הדם), ולכן אי אפשר לבשל כבד חי אלא קודם חייבים לצלותו. הפעולות להכשרת הכבד: לפי הספרדים צריך קודם לחתוך את הכבד לאורך ולרוחב ולפי האשכנזים, אין צורך. אח"כ שוטפים מעט את הכבד, שמים קצת מלח, צולים אותו, ולפי האשכנזים צריך שוב לשטוף אותו קצת.				
תאריך	בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית				
יד תמוז	דם בביצה - גם דם שנמצא בביצה אסור באכילה וצריך להשליך את כל הביצה, לכן יש לבדוק את הביצה לאחר שפותחים אותה. [אמנם יש הבדל בסוגי הביצים, מהיכן הם הגיעו, וישנם מקרים שהדם של הביצה לא אוסר את כל הביצה, אך מי שלא יודע, שינהג כפי שכתבנו].				
טו תמוז	תולעים - איסור חמור מהתורה לאכול שרצים ורמשים (תולעים), ומי שאוכל מהם עובר חמישה איסורים. ברור שאף אחד לא אוכל סתם כך תולעים, אבל אפילו לאכול מאכל נגוע (שיש בו) בתולעים אסור, גם אם זה בטעות. לכן חובה לבדוק את המאכלים שאין בהם תולעים. לא כל מאכל צריך בדיקה, לדוגמא עגבנייה או מלפפון בדרך כלל אין בהם תולעים ואין צורך לבדוק אותם, אבל בפירות יבשים (בעיקר תאנים), פעמים רבות יש תולעים וצריך לבדוקם. וכך גם בכל דבר שידוע לנו שיכול להיות בו תולעים. תולעים שאי אפשר לראותם בלי מיקרוסקופ, אינם אסורים, אבל תולעים שניתן לראותם אלא שקשה לנו למצוא אותם אסורים, וצריך לבדוק כדי להוציאם.				

				נביא דוגמאות לכמה דברים שיש בהם חשש תולעים, וכיצד בודקים אותם: <u>אורז</u> - בוררים אותו לפני הבישול לבדוק שאין אורז מתולע. <u>קמח</u> - מנפים בנפה, אח"כ אפשר לשמור בהקפאה לפעמים הבאות (בהקפאה אין חשש שיבואו תולעים). <u>קטניות</u> (חומס, שעועית וכיו"ב) - משרים במים למשך הלילה, ואח"כ בודקים בראיה שאין חורים של תולעים. <u>ירקות עליים</u> (חסה, כרוב, כרובית ועוד) - קשה מאוד לבדוקם ויש שיטות שונות. היום ניתן למצוא ירקות כאלו ללא חשש תולעים, [מגדלים אותם בחממות מיוחדות].
				<u>צום שבעה עשר בתמוז</u> - כבר כתבנו שחמישה דברים קשים אירעו לעם ישראל ביום זה, ושביום זה התחיל החורבן (הובקעו חומות ירושלים), לכן צמים ביום זה ולכן תקופה זו "שלושת השבועות" שבין יז' בתמוז לתשעה באב היא תקופה עצובה שאנו מתאבלים בה, ימים אלו נקראים גם: "ימי בין המצרים".
				האשכנזים נוהגים שלא להסתפר ולא להתחתן בימים אלו, הספרדים מתחילים את האבילות בשבוע שחל בו תשעה באב, וחלק מהדברים הם מתחילים מרח' אב. לכל הדעות, תקופה זו היא תקופה מסוכנת שמלאך המוות שולט בה וצריך להזהר שלא לעשות דברים שיש חשש סכנה. (כל השנה צריך להזהר מזה, ובעיקר בתקופה זו).
				<u>ערלה, שביעית</u> : בחנויות של פירות וירקות, וכן במוצרים שיוצאים מהם (מיצים, שמן, יין וכו'), צריך שתהיה תעודה או חותמת, שאין חשש לעורלה (אין צורך להסביר), ולא לשביעית (אם אנו נמצאים בשנה שסמוכה לשנת השמיטה), ושזה לא טבל, כלומר הופרשו תרומות ומעשרות.
				<u>טבל</u> - בזמן שבית המקדש היה קיים היו נותנים את התרומה לכהן, בימינו אנו משליכים אותה, כי כולנו טמאים וגם לכהן אסור לאכול אותה. לפני שמפרישים את התרומה והמעשר, המאכל נקרא טבל ואסור לאוכלו. גם אם לא הפרישו תרומות ומעשרות, ניתן לעשות זאת בבית, ולא נרחיב בזה כעת.

בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית

בס"ד תשס"ד

תאריך	בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית			
	תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכות עם ציצית	עזרה להורים /מעשה טוב
כא' תמוז	<u>הפרשת חלה</u> - כאשר אופים לחם, חלות וכיו"ב (לא עוגות), ויש כמות גדולה של קמח (לפחות קילו ו200 גרם), צריך להפריש מהבצק כמות קטנה שנקראת "חלה", ונותנים לכהן (ללוי או לישראל אסור לאכול אותה). בימינו שהכהנים טמאים, גם הם אינם יכולים לאכול את החלה ולכן שורפים אותה. כאשר יש 1600 גרם קמח, מברכים "על הפרשת חלה", אבל בפחות מכן, מפרישים בלי ברכה.			

כב' תמוז		טבילת כלים- כלים חדשים שנקנים מגוי, או ממפעל של גויים, אם הם עשויים מזכוכית או ממתכת, צריך להטביל אותם במקווה ואח"כ מותר להשתמש בהם לתמיד. הסיבה היא- כדי להכניסם לקדושתו של ישראל, כמו שגוי שהופך ליהודי (גר), צריך טבילה. *כלי חרס, עץ, פלסטיק אינם צריכים טבילה. *כלי חשמל (טוסטר, קומקום חשמלי וכו')- צריכים טבילה, וצריך לייבש אח"כ טוב כי חשמל עם מים זה מסוכן מאוד. (ישנם פתרונות נוספים, למי שחושש שהכלי שלו יהרס, ולא נרחיב בזה).								
כג' תמוז שבת פרשת מטות		אם הכלי הוא מתוצרת הארץ (יהודים) אינו צריך טבילה, ואם הוא תוצרת חו"ל (גויים), צריך טבילה. לפני הטבילה, צריך שהכלי יהיה נקי, וללא מדבקות. בזמן הטבילה, מברכים על טבילת כלי (או כלים). כיום ישנם מקואות מיוחדים לטבילת כלים, אך ניתן להטבילם גם במקווה של אנשים (ולקפיד שלא ישברו שם כלי זכוכית), וכן אפשר להטבילם בים.								
כד' תמוז		מאכלי עכו"ם (עובדי כוכבים ומזלות)- מאכלים שנעשו על ידי גויים (גם אם אינם עובדים ע"ז), מותרים מהתורה לאכילה (בתנאי שהם כשרים), אבל חז"ל אסרו אותם מסיבות שונות.								
כה' תמוז		פת עכו"ם- חכמים אסרו לאכול לחם של גויים. הסיבה היא, כדי שלא נאכל איתם סעודות נתחבר אליהם, ובסוף נגיע לידי כך שיהודים יתחתנו עם גויים. אם היהודי היה שותף בעשיית הפת, אפילו אם רק הדליק את האש של התנור, מותר לאכול הפת. ויש להקפיד על כך במאפיות שמעסיקות גויים, שהיהודים ידליקו את התנורים. יש מקומות בחו"ל שקשה להשיג בהם לחם ממאפיה של יהודים ומקילים לאכול פת שנעשית במאפיה של גויים (לא בבית הפרטי שלו) בתנאי שאין בעיה של כשרות (תולעים, שמן לא כשר וכו'), ויש כאלו שמחמירים גם בזה.								
כו' תמוז		בישולי גויים- גם בזה אסרו חכמים לאכול מחשש שיגיעו להתחתן זה עם זה, וגם מחשש שהגוי יאכיל את היהודי מאכלים לא כשרים, וזה חמור יותר מפת. לא כל הדברים נאסרו, לדוגמא: רבים מתירים שתיית קפה שחור שנעשה ע"י גויים. לא נוכל להאריך כאן בפרטי הדינים.								
כז' תמוז		חלב וגבינת עכו"ם- חכמים אסרו חלב של גויים, שמא הם ערבבו עם החלב הכשר גם חלב של בהמה טמאה (נאקה וכו') שאסור בשתייה. כאשר יהודי מפקח על הגוי ורואה שהחלב נחלב מבהמה טהורה, החלב מותר. בשוקולדים רבים כתוב שהם מכילים אבקת חלב נוכרי, במקרה כזה יש רבנים שמתירים לאכול את השוקולד, ויש שמחמירים גם בזה.								
תאריך		בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית					תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכתי עם ציצית	עזר להור מעט/טוב
כח' תמוז		גבינה של גויים- בשביל לייצר גבינה, צריך חומר שיגרום לה שתתקשה. בדרך כלל היו משתמשים בחומר שנמצא בתוך קיבה של הבהמה. מכיון שהגויים היו לוקחים בהמה שאינה כשירה (כגון נבילה), אסרו חכמים לאכול את הגבינות של הגויים. שני האיסורים שהזכרנו (חלב, גבינה) קיימים גם אם ידוע לנו שהחלב או הגבינה נעשו בצורה כשירה.								

כ"ט' תמוז	תשעת הימים- משנכנס אב ממעטין בשמחה, ונוהגים קצת מנהגי אבילות, האשכנזים מתחילים מר"ח והספרדים מתחילים רק ביום ראשון של השבוע שחל בו תשעה באב, אך חלק מהמנהגים הם מתחילים גם בר"ח כגון שלא לאכול בשר ולשתות יין (רק בשבת מותר).				
א' אב שבת פרשת מסעי	שבוע שחל בו תשעה באב- גם הספרדים נוהגים בו אבילות, שלא להסתפר ולא לכבס, לא לובשים בגדים חדשים ולא שומעים מוזיקה (האשכנזים התחילו את מנהגי האבילות כבר ביז' בתמוז).				
ב' אב	בית מקדש נחרב בגלל שנאת חינו, ועל ידי אהבת חינו הוא יבנה. בתקופה זו אנו צריכים להגביר אהבה בין אחד לשני ולהוסיף אחדות בעם, למרות המחלוקת הקשה שיש סביב עקירת יהודי גוש קטיף מביתם.				
ג' אב	אנו אומרים בכל בוקר אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקין קיימת לו לעולם הבא... הבאת שלום בין אדם לחבירו (כלומר יש על זה שכר גם בעולם הזה וגם בעולם הבא). מידה זו לומדים אנו מאהרון הכהן שהיה משכין שלום בין אנשים שהיו במריבה, גם הלל הנשיא אומר הוי מתלמידיו של אהרון- אוהב שלום ורודף שלום, ואפילו אם צריך לשקר לפעמים על מנת להביא לשלום או על מנת שלא תגרם מריבה בין שני אנשים- מותר, וביותר צריך להזהר שלא לגרום למריבה (כגון כשמדבר לשון הרע על חבירו).				
ד' אב	רק כאשר עם ישראל יהיה מאוחד הוא ינצח, ולכן עלינו להתחיל קודם כל בעצמנו במשפחה ובבית הספר, לכבד את כולם גם אם הם לא חושבים ומתנהגים כמונו, להבין שכל אחד הוא שונה מחבירו ותפקידנו הוא לאחד את כולם לעם אחד שיש בו הרבה גוונים (=צבעים, כלומר סוגים שונים של אנשים), אין זה אומר שעלינו להסכים למעשים שאסור לעשות, אבל עלינו להזהר שלא לריב אלא להביא לשלום בין אדם לחבירו ובעם כולו.				
ה' אב	מסופר בגמרא שאליהו הנביא אמר על שני אחים שהם בני עולם הבא משום שהם היו משמחים ומצחיקים אנשים עצובים, וגם כשהיו רואים אנשים רבים ביניהם, היו מספרים להם בדיחות עד שהיו משלימים. זה נקרא לשמח אנשים, אבל צריך מאוד להזהר שזו לא תהיה ליצנות אסורה כגון שצוחק או מחקה חבר וכל הכיתה צוחקת על חשבון החבר, או שימוש בבדיחות גסות.				
ו' אב	כשרואים מישהו עצוב יש להשתדל לנחמו ולעודדו, לשוחח עימו ולראות במה ניתן לעזור. לרוב, עצם זה שאנו מקשיבים לחבר זה כבר עוזר הרבה, זה נכון גם לגבי אנשים מסכנים (עניים, חולים וכו') וגם לגבי חבר לכיתה שנמצא במצב רוח לא טוב. אם חבר מספר בדיחה וכולם מכירים, רצוי לעשות עצמכם ולצחוק כאילו אינכם מכירים את הבדיחה, וגם זה גמילות חסדים.				
ז' אב	אין מרצין לאדם בשעת כעסו- כלומר, כאשר חבר כועס על משהו, גם אם שלא בצדק, אין לנסות ולפייס אותו כעת כי הוא רק יכעס יותר, אלא צריך לחכות שהוא ירגע ואז לבוא ולדבר עימו ולהרגיעו (ובינתיים לשתוק, ועדיף שלא להיות לידו).				
תאריך	בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית				
	תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכתי עם ציצית	עזרה להורים /מעשה טוב	

				שבת חזון - השבת שלפני תשעה באב נקראת שבת חזון, משום שקוראים בה הפטרה של פורענות "חזון ישעיהו" מתוך ספר ישעיה.. ערב תשעה באב - בלילה מתחיל הצום, הולכים לביכ"נ לתפילת ערבית ואחריה קוראים את מגילת איכה ואומרים קינות. אסור ללבוש נעלי עור. השנה משום שזה בשבת, צריך להזהר שלא להכין מקודש לחול.
				תשעה באב - אסור ללמוד תורה, ורק דברים עצובים מותר ללמוד (כגון, מגילת איכה או אגדות החורבן)
				י' אב בית המקדש נשרף עד סוף י' באב, לכן חלק ממנהגי האבילות ממשיכים עד י' באב. אין לאכול בשר ולשתות יין עד חצות היום והספרדים מחמירים לכל היום.
				יא' אב כולכם מכירים את המשנה באבות "משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרה לאנשי כנסת הגדולה" מה הכוונה? האם התורה זה כדור סל שמשה מסר אותו ליהושע ויהושע כדרר והעביר לזקנים לפני שהקבוצה השנייה תחטוף לו, ודאי שלא. אלא הכוונה שמשה לימד את התורה את יהושע ויהושע לימד את הזקנים וכך הלאה עברה התורה מדור לדור, כי התורה נתנה לעם ישראל על מנת שילמדו אותה וגם ילמדו את ילדיהם וכך תמשיך התורה ותתקיים בכל הדורות.
				יב' אב תורה שבכתב ותורה שבעל פה - משה רבינו כתב לפי מה שאמר לו ה' לכתוב וזה מה שאנו מכירים חמשת חומשי תורה שאנו לומדים ושקוראים בכל שבת בבית כנסת, וזה תורה שבכתב. אבל ה' מסר לו גם הרבה דברים בעל פה, כי ישנם דברים רבים שכתובים בתורה שאי אפשר להבינם בלי הסבר בע"פ, או דברים אחרים שרמזים בתורה ובעל פה ה' מסר למשה רבינו מה רמזו והוא לימד את זה הלאה וכך זה עבר מדור לדור - דברים אלו נקראים תורה שבעל פה.
				יג' אב כמו שהעולם התפתח במשך 5765 שנים כך גם התורה התפתחה במשך 3315 שנה ובמשך הדורות למדו את התורה הוסיפו פירושים וחידושים פסקו הלכות שמתאימות לכל דור ודור (הכל ע"פ אותה תורה) לדוגמא: לא כתוב בתורה שאסור לנסוע במכונית בשבת כי בזמנם עוד לא היו מכוניות אבל בזמן שתחילו להיות מכוניות ישבו חכמים של אותו הדור ובדקו כיצד פועלת המכונית וראו שיש שם אש ששורפת את הדלק, ולהדליק אש אסור בשבת, לכן גם אסור לנסוע במכונית בשבת. - כל הדברים האלו שהתפתחו במשך הדורות גם הם קרויים תורה שבעל פה.
				יד' אב שבע דנחמתא - החל משבת הקרובה ובמשך 7 שבתות מתחילים לקרוא הפטרות של נחמה, לאחר תקופה ארוכה שהתאבלנו על החורבן. ההפטרות מתארות את מה שיהיה בע"ה כשהקב"ה יגאל את עם ישראל וישיבם לארצם.
				טו' באב טו' באב - בזמן בית המקדש היה זה יום של שמחה, בנות ישראל היו יוצאות למחולות בכרמים, והבחורים מצאו להם אישה והתחתנו, בתאריך זה אירעו מספר דברים שמחים בעם ישראל, כגון: שפסקו דור המדבר למות (לפני הכניסה לארץ).
				טז' אב הזכרנו הרבה את התורה שבעל פה, אבל בעצם היום הרוב כבר כתוב בספרים אז אולי צריך לקרוא לזה תורה שבכתב. לא ולא, הסיבה שזה כתוב בספרים זה כדי שלא נשכח את מה שאמרו חכמים, אבל זה עדיין נקרא תורה שבעל פה ותורה שבכתב זה רק מה שכתוב בחומשים. אבל למעשה אין זה משנה כי אנו חייבים לשמור ולקיים גם את התורה שבכתב וגם את התורה שבעל פה, ומה שרצינו שתלמדו, זה שהתורה ממשיכה להילמד ומוסיפים בה הרבה דברים במשך הדורות.
				יז' אב התנאים - הם חכמים שחיו לפני כ-2000 שנה חלקם הספיקו עוד לראות את בית המקדש בנוי וחלקם חיו לאחר החורבן

				התנאים היו יושבים בבית מדרש, תלמידים ביחד עם הרב שלהם והיו שונים ומחדשים דינים בתורה, מוסיפים ומסבירים, והיו גם הרבה מחלוקות וויכוחים בין חכמים כי כל אחד הבין באופן שונה.
--	--	--	--	--

תאריך	בית ספר "מורשה" – ברכיה הלכה יומית	תפילה	ברכת המזון ושאר הברכות	הלכתי עם ציצי	עזרה להורים/מעשה טוב
יח' אב	רבי יהודה הנשיא - בסוף תקופת התנאים חי חכם גדול מאוד וחשוב מאוד מזרעו של הלל הנשיא ושמר היה רבי יהודה הנשיא אולם הוא מוכר יותר בכינויו "רבי", רבי ראה שעם ישראל עומד לפני גלות גדולה והוא הבין שאם לא יכתבו את התורה שבע"פ את כל מה ששנו התנאים, הדברים ישכחו וח"ו תשכח תורה מישראל. יש פסוק - "עת לעשות לה' הפרו תורתך", וכוונתו שישנם זמנים שלמען שמו של הקב"ה צריך לשנות ולחרוג קצת מהדין ולעשות משהו אסור בתנאי שזה בשביל להוסיף אמונה בה' בעולם.				
יט' אב	משנה - לדברים שרבי ריכז ערך וכתב, הוא קרא משנה מלשון לשון, לא את כל מה שאמרו התנאים הוא כתב. רבי חילק את המשנה לשישה חלקים שקרויים סדרים (ש"ס = שישה סדרים) כל סדר עוסק בנושא אחר. אותו הסדר מחולק למסכתות שונות לכל מסכת יש כמה פרקים ולכל פרק כמה משניות. שישה סדרי משנה (כמו שאנו אומרים בשיר אחד מי יודע, בפסח) - זרעים, מועד, נשים, נזיקין, קדשים, טהרות ובקיצור (ר"ת) - זמ"ן נק"ט .				
כ' אב	תלמוד - לאחר תקופת התנאים חיו חכמים שנקראו "אמוראים" - גם הם כמו התנאים היו יושבים בבתי מדרש דנים ומתווכחים עד שהיו מגיעים למסקנות (או שלא). בעיקר הם למדו את המשנה שערך רבי והסבירה אותה, הוסיפו עליה, הקשו קושיות ונתנו תירוצים כך עשו במשך 300 שנה עד שבאו שני חכמים וכתבו את הכל כמו שרבי כתב וערך את המשניות למה שכתבו קראו תלמוד או גמרא.				
כא' אב	תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי - האמוראים שהזכרנו אתמול, חיו בשני מקומות עיקריים. קבוצה אחת נשארה בארץ ישראל על אף החורבן, וקבוצה אחרת חיה בבבל, שם חיו יהודים רבים שהוגלו מארץ ישראל. התלמוד שכתבו בבבל נקרא תלמוד בבלי, והתלמוד שכתבו בארץ ישראל נקרא תלמוד ירושלמי. אנו לומדים היום בעיקר את התלמוד בבלי.				
כב' אב שבת עקב	שני התלמודים נכתבו בעיקר בשפה הארמית, כי זו השפה שדיברו באותה תקופה וזה קצת מקשה עלינו להבין את מה שכתבו, אבל ב"ה יש פירושים ויש מילונים שמתרגמים לנו את השפה. התלמוד ערוך לפי סדר המסכתות במשנה, בכל פעם מביאים משנה ואחריה מביאים את מה שלמדו האמוראים. (לא לכל המסכתות משנה יש תלמוד).				
כג' אב	גאונים - לאחר האמוראים חיו חכמים שנקראו סבוראים ואחריהם חיו חכמים שנקראו גאונים. בבבל היו שתי ישיבות חשובות שנקראו ע"ש העיר שלהם - סורא, פומבדיתא, ראשי הישיבות שלהן נקראו בתואר "גאון" (כמו שהרב הראשי הספרדי נקרא "הראשון לציון"), הגאונים כתבו ספרים על התורה ובהלכה וכן פירושים על התלמוד. הם גם ענו תשובות רבות ליהודים שבכל קצוות הארץ. תקופת הגאונים היא כ-450 שנה.				
כד' אב	ראשונים - לאחר תקופת הגאונים החלה תקופת הראשונים, חכמי ישראל שחיו לפני כ-1000 שנה עד לפני כ-500 שנה (אז מתחילה תקופת האחרונים). חכמים אלו עסקו בכל מקצועות התורה: תורה, הלכה, תלמוד, מחשבה, פרשנות, חידושים וכו', את דבריהם הם פרסמו בספרים שונים (לא כל הספרים נשמרו עד ימינו, כי לא היה אז דפוס לכן כתבו מעט עותקים מכל ספר וחלק מהספרים אבדו)				

				נציין ראשון אחד חשוב מאוד- רש"י , רבי שלמה יצחקי (רבן של ישראל), מגדולי החכמים ומגדולי הפרשנים של עם ישראל, קשה לתאר כיצד ניתן ללמוד חומש בלי רש"י או כיצד ניתן להבין גמרא בלי פירושו של רש"י.	כה' אב
--	--	--	--	---	--------

אישור ההורים:

אנו מאשרים שבנינו/ ביתנו _____ למד/ה והשלים/מה בכל יום את כל מה שכתוב בטבלה.

חתימה: _____.